

เจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Attitude toward sexual behavior among Mahasarakham University students

สุนีรัตน์ ยั่งยืน, อุดมศักดิ์ มหาวีวัฒน์, ธิดารัตน์ สมดี, สุนิมล สงกลาง
คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Suneerat Yangyuen, Udomsak Mahaweerawat, Thidarat Somdee, Suvimon Songkang
Faculty of Public Health, Mahasarakham University

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงวิเคราะห์แบบภาคตัดขวาง ณ ช่วงเวลาหนึ่ง (Cross - sectional analytic study) เพื่อศึกษาเจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม กลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน ถูกสุ่มด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา และกลุ่มที่ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา กลุ่มละ 100 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Independent samples t-test

ผลการศึกษา พบว่า นิสิตกลุ่มที่เคยเรียนและไม่ได้อ่านวิชาเพศศึกษา มีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 19 ปี เท่ากันส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในหอพัก/บ้านเช่า ร้อยละ 79.0 นิสิตเห็นด้วยมากที่สุดในเรื่องที่ว่าพ่อแม่มีบทบาทสำคัญต่อการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่น (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 50.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 42.0) บุคคลที่มีพฤติกรรมถ้ามองหรือโชว์อวดอวัยวะเพศ ถือว่ามีความผิดปกติทางจิตใจ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 66.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 48.0) วัยรุ่นหญิงที่ตั้งครรภ์ขณะไม่พร้อมทำให้ต้องทำแท้ง (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 48.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 38.0) การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทำให้ขาดสติอาจลืมหรือไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ทำให้มีโอกาสติดเชื้อเอดส์ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 61.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 51.0) เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีค่าคะแนนเฉลี่ยเจตคติด้านเอกลักษณ์และบทบาททางเพศด้านพัฒนาการทางเพศ ด้านความหลากหลายของพฤติกรรมทางเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.009, p=0.043$ และ $p=0.023$ ตามลำดับ) โดยกลุ่มที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา มีเจตคติสูงกว่า กลุ่มที่ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา

ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนวิชาเพศศึกษาซึ่งช่วยเสริมสร้างเจตคติที่ดีเรื่องเพศให้แก่ นิสิต เพื่อให้สามารถแสดงออกพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมกับเอกลักษณ์และบทบาททางเพศของตนเองและเป็นที่ยอมรับของสังคมต่อไป

คำสำคัญ : เจตคติ พฤติกรรมทางเพศ การแสดงออกทางเพศ

Abstract

This cross-sectional analytic study examined attitude toward sexual behavior among Mahasarakham University students. A total of 200 study subjects were recruited by using the Simple Random Sampling Technique and divided into two groups which included those who ever enrolled in the sex education class (100 students; Group I) and those who never took such class (100 students; Group II). Data was collected by using questionnaire and was analyzed by means of descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, and standard deviation, as well as comparative statistic, such as independent samples t-test.

Findings indicated that the participants had an average age of 19 years and the majority of them stayed at a dormitory or a rental house (79.0 %). For the attitude towards sexual behavior, it was found that a large number of the participants had strongly agreed on the issues such as their parents play the most important role for adolescent sexual behavior (Group I 50.0% Group II 42.0%); persons with scopophilia or exhibitionists were considered as having mental disorder (66.0 % in Group I and 48.0 % in Group II); abortion in unplanned teen pregnancy (48.0 % in Group I and 38.0 % in Group II); alcoholic drinking leads a person to engage in sexual risk behavior and HIV infection (61.0 % in Group I and 51.0 % in Group II). There was a significant difference between participants in Group I and Group II regarding attitude towards sexual behavior, particularly in terms of sexual identity and gender role, sexual development and diversity of human sexuality (at $p < 0.05$) in that the participants in Group I had better attitude than those in Group II.

Findings from this research pointed out the importance of providing sex education in class to undergraduate students in the university to enhance their attitude on human sexuality, so that they will be able to express their sexual behavior according to their sexual identity and gender role accepted by the society.

Keywords : Attitude, Sexual behavior, Sexual practices

บทนำ

สังคมในยุคปัจจุบันมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ที่ทันสมัยมากขึ้น มีการติดต่อสื่อสารด้านข้อมูลต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วทำให้ได้รับข้อมูลข่าวสารจากวัฒนธรรมต่างๆ มากมาย จนเกิดการเลียนแบบโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นซึ่งเป็นกลุ่มที่สามารถรับและตอบสนองต่อคำนิยมได้เป็นอย่างมาก ซึ่งส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมการแสดงออกด้านการแต่งกายวิถีการดำเนินชีวิต การใช้เวลาว่าง รวมทั้งการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ เช่น คำนิยมในการคบเพื่อนต่างเพศการแต่งกายเพื่อดึงดูดความสนใจเพศตรงข้าม และมีความใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม เป็นต้น ซึ่งอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจ ส่งผลทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ ถูกพักการเรียน ข่าวดักตาย ทำแท้งผิดกฎหมาย ทอดทิ้ง

เด็ก เป็นต้น¹ จากการศึกษาของ วนิตา ชนินทุทรวงศ์ และคณะ² พบว่า สถานการณ์ปัญหาของวัยรุ่นในปัจจุบันคือ วัยรุ่นมีความเห็นทางครอบครัว ชอบสะสมของมีค่าห้อยและบริโภคอาหารตามเพื่อนและตามแฟชั่น วัยรุ่นใช้เวลาว่างส่วนใหญ่กับการเล่นเกมส้อมพิวเตอร์และการใช้อินเตอร์เน็ต นอกจากนี้ยังมีทัศนคติยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานมากขึ้น วัยรุ่นชายยอมรับการมีคู่นอนหลายคนและมีทัศนคติที่ผิดๆ ต่อการใช้ถุงยางอนามัย เช่น ผู้ชายคิดว่าหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยความรักไม่ควรใช้ถุงยางอนามัย และผู้ชายจะใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงขายบริการเท่านั้น และจากการสำรวจของสวนดุสิตโพล³ เกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มผู้หญิงที่อยู่ในวัยเรียน อายุ 15 -20 ปี พบว่า วัยรุ่นเคยมีเพื่อนหรือคนรู้จักมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนและอยู่ก่อนแต่งงานร้อยละ 78 มีเพื่อนหรือคนรู้จักที่ตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจร้อยละ 72 และมีเพื่อนหรือคนรู้จักทำแท้งในวัยเรียน

ร้อยละ 52 นอกจากนี้ ยังพบว่า การเลียนแบบการแสดงออกของพฤติกรรมของดารา นักแสดง นางแบบ หรือบุคคลที่มีชื่อเสียงต่างๆ ที่เรียกกันว่า "เพศที่สาม" นี้ มีการแสดงออกที่เปิดเผยและสังคมให้การยอมรับมากขึ้น ซึ่งจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทำให้มีทัศนคติและค่านิยมทางเพศที่เปลี่ยนแปลงไปและทำให้ความเบี่ยงเบนทางเพศกลายเป็นที่ยอมรับและเปิดเผยได้มากขึ้น โดยสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนดังกล่าวมาจากปัญหาครอบครัว การเลี้ยงดู ความห่างเหินระหว่างพ่อกับแม่ รวมทั้งการแสดงออกเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศในสื่อมวลชนมีมากขึ้น ทำให้เด็กรู้สึกว่าเป็นเรื่องยอมรับหรือประสบความสำเร็จได้ จึงเป็นการส่งเสริมให้เขาแสดงออกได้ง่ายขึ้น⁴

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ได้แก่ อิทธิพลของครอบครัว ซึ่งเป็นสถาบันแห่งแรกที่อบรมทางด้านจิตใจและปลูกฝังพฤติกรรมสุขภาพให้แก่เด็ก ครอบครัวจึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่างๆ รวมทั้งพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นด้วยอิทธิพลของเพื่อน ซึ่งจะมีผลในเรื่องความคิด ความเชื่อ ตลอดจนให้คำปรึกษาหรือแนะนำ ในเรื่องต่างๆ รวมทั้งพฤติกรรมทางเพศ และอาจชักจูงไปในทางที่ดีและไม่ดี ดังนั้นการเลือกคบเพื่อนที่ดีจะช่วยแนะนำเรื่องพฤติกรรมทางเพศในทางที่เหมาะสม ส่วนอิทธิพลจากสังคมได้แก่สื่อมวลชนต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อกระแสแนวคิดและทิศทางความเคลื่อนไหวในสังคม การเสนอข่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอิทธิพลของวัฒนธรรม ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศ การปฏิบัติตนต่อทางเพศตรงข้าม และค่านิยมทางเพศ เป็นต้น⁵ แต่อย่างไรก็ตาม การมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ทั้งในส่วนของความตระหนักรู้ในตน (Self-awareness) ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ความรับผิดชอบในตนเอง (Self-responsibility) รวมถึงการเรียนรู้การชะลอความพึงพอใจ (delayed gratification) ทั้งนี้หากวัยรุ่นมีความรู้ความเข้าใจถึงอิทธิพลต่างๆ ที่มีผล

ต่อการดำรงชีวิตอย่างถูกต้องจะช่วยให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมมากขึ้น⁶

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้เปิดสอนวิชาเพศศึกษาและการเตรียมตัวเข้าสู่ชีวิตครอบครัว เป็นรายวิชาเลือกเสรีในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่งในแต่ละปีมีนิสิตให้ความสนใจและลงทะเบียนเรียนในวิชานี้มาก โดยรายละเอียดของวิชานี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของเพศศึกษา การเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมทางเพศของสังคมไทย ทฤษฎีทางเพศและการพัฒนาการทางเพศของมนุษย์ ความรัก ความผูกพัน การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน สรีระ-จิตวิทยาในการร่วมเพศ การวางแผนครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูบุตร โรคติดต่อและปัจจัยเสี่ยงด้านสุขภาพทางเพศ เป็นต้น ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศและมีทักษะชีวิตในการชีวิตที่ดีมีความเชื่อมั่นในตนเองรู้คุณค่าในตนเองและเกิดเจตคติที่ดีต่อธรรมชาติทางเพศและสามารถเลือกปฏิบัติสำหรับตนเองให้เป็นสุขรวมทั้งสามารถควบคุมพฤติกรรมทางเพศของตนเองให้เหมาะสมกับสังคมได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงเจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคามที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเพศศึกษาและการเตรียมตัวเข้าสู่ชีวิตครอบครัว เพื่อให้ทราบว่ามีเจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศอย่างไร ซึ่งข้อมูลดังกล่าวมีความสำคัญต่อการนำมาปรับปรุงเนื้อหา และวิธีการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศของนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเพศศึกษาและการเตรียมตัวเข้าสู่ชีวิตครอบครัว มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ ระหว่างนิสิตที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา กับนิสิตที่ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา

นิยามศัพท์

การเรียนวิชาแพศศึกษา หมายถึง การเรียนวิชาแพศศึกษาและการเตรียมตัวเข้าสู่ชีวิตครอบครัว ตามหลักสูตรของสำนักศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็นของนิสิตที่แสดงออกมาต่อสภาพการณ์ต่างๆ ในเรื่องการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งประกอบด้วยเรื่องเอกลักษณ์และบทบาททางเพศ พัฒนาการทางเพศความหลากหลายของพฤติกรรมทางเพศ การวางแผนครอบครัว และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอ็ดส์

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงวิเคราะห์แบบภาคตัดขวาง (Cross - sectional analytic study) ประชากรที่ศึกษา คือ นิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่เคยเรียนวิชาแพศศึกษา ตามหลักสูตรของสำนักศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และนิสิตที่ไม่ได้เรียนวิชาแพศศึกษา ตามหลักสูตรดังกล่าว คำนวณขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างสำหรับการประมาณ ค่าเฉลี่ยประชากร กรณีเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มได้ขนาดตัวอย่างดังนี้⁷

$$n = \frac{(Z_{\alpha/2} + Z_{\beta/2})^2 2\sigma^2}{d^2}$$

$$Z_{\alpha/2} = \text{ค่า } Z \text{ ที่ระดับ } \alpha/2 (0.025) = 1.96$$

$$Z_{\beta} = \text{ค่า } Z \text{ ที่ระดับ } \beta (0.1) = 1.28$$

σ^2 = ค่าความแปรปรวนของคะแนนเจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นก่อนทำการวิจัย (Pre-survey) = 0.109

$$d = \text{maximum allowable error} = 0.05$$

$$\begin{aligned} n &= \frac{(1.96+1.28)^2 \times 2 (0.109)^2}{(0.05)^2} \\ &= 99.77 \sim 100 \end{aligned}$$

จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาแต่ละกลุ่มเท่ากับ 100 คน (รวม 2 กลุ่มเท่ากับ 200 คน)

ผู้วิจัยจัดทำทะเบียนรายชื่อนิสิตที่เคยลงทะเบียนเรียนรายวิชาแพศศึกษา ส่วนนิสิตที่ไม่ได้เรียนวิชาแพศศึกษานั้น ได้ทำการศึกษาในนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการป้องกันและสร้างเสริมสุขภาพ จากนั้นผู้วิจัยการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการใช้ ตารางเลขสุ่ม ซึ่งการสุ่มจะใช้ตัวเลข 2 หลัก ที่ตรงกับรหัสประจำตัวนิสิต 2 ตัวสุดท้าย นิสิตที่มีรหัสประจำตัวตรงกับเลขที่สุ่มได้ ก็จะถูกเลือกเป็นกลุ่ม ตัวอย่าง กรณีที่ได้เลขซ้ำก็เลือกเลขถัดไป สำหรับนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการป้องกันและสร้างเสริมสุขภาพ ถ้านิสิตที่ถูกสุ่มได้ลงทะเบียนเรียนวิชาแพศศึกษา มาแล้ว ให้ตัดออกแล้วทำการสุ่มใหม่ จนได้จำนวนครบตามขนาดตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ การคบเพื่อนต่างเพศ ลักษณะการพักอาศัย การได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศ

2. แบบวัดเจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จำนวน 25 ข้อ ลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่าให้เลือกตอบ 5 ระดับ คือ "เห็นด้วยมากที่สุด" "เห็นด้วยมาก" "เห็นด้วยปานกลาง" "เห็นด้วยน้อย" และ "เห็นด้วยน้อย ที่สุด" โดยมีการให้ค่าคะแนนดังนี้

ข้อคำถามเชิงบวกให้ค่าคะแนนระดับเจตคติดังนี้ 5 = เห็นด้วยมากที่สุด 4 = เห็นด้วยมาก 3 = เห็นด้วยปานกลาง 2 = เห็นด้วยน้อย และ 1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อคำถามเชิงลบให้ค่าคะแนนระดับเจตคติดังนี้ 1 = เห็นด้วยมากที่สุด 2 = เห็นด้วยมาก 3 = เห็นด้วยปานกลาง 4 = เห็นด้วยน้อย และ 5 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ชี้แจงรายละเอียดและแนวทางการดำเนินการโครงการวิจัยแก่ผู้ร่วมวิจัย และผู้ประสานงาน จากนั้น

ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการ เก็บรวบรวม ข้อมูล รวบรวมแบบสอบถาม และตรวจสอบความ ครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูลลงรหัส และ วิเคราะห์ข้อมูล ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

สถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Independent samplet-test

ผลการศึกษา

เจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ

ด้านเอกลักษณ์และบทบาททางเพศ พบว่า นิสิต ส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุดในประเด็นที่ว่า พ่อแม่มี บทบาทสำคัญต่อการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่น (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 50.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 42.0) และเห็นด้วยมากที่ว่าฝ่ายหญิงมักเป็นฝ่ายเริ่มต้น สร้างสัมพันธ์ภาพกับฝ่ายชายในเชิงชู้สาว (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 47.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 52.0) และการ แสดงออกทางเพศของวัยรุ่นที่เป็นเพศที่สามเป็นที่ ยอมรับของสังคม (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 26.0 กลุ่ม ไม่ได้เรียน ร้อยละ 49.0)

ด้านพัฒนาการทางเพศ พบว่า นิสิตส่วนใหญ่ เห็นด้วยมาก ในประเด็นวัยรุ่นหญิงมีการแต่งกายไป เปิดเผยรูปร่างเพื่อให้เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 52.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 35.0) และเห็นด้วยปานกลาง ในประเด็น การมีแฟน ทำให้รู้สึกว่าเป็นผู้ใหญ่สามารถดูแลตัวเองได้ (กลุ่ม เคยเรียน ร้อยละ 50.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 41.0) การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นพัฒนาการตามวัย ของวัยรุ่น (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 39.0 กลุ่ม ไม่ได้ เรียน ร้อยละ 39.0)

ด้านความหลากหลายของพฤติกรรมทางเพศ พบว่าเห็นด้วยมากที่สุดในประเด็นบุคคลที่มีพฤติกรรม ถ้ามองหรือโชว์อวดอวัยวะเพศ ถือว่ามีความผิดปกติ ทางจิตใจ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 66.0 กลุ่ม ไม่ได้เรียน ร้อยละ 48.0) เห็นด้วยมากในประเด็น กลุ่มรักร่วมเพศ มักจะแสดงออกพฤติกรรมทางเพศมากเกินไป (กลุ่ม เคยเรียน ร้อยละ 50.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 43.0)

และเห็นด้วยปานกลางที่ว่า การผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะเพศ ถือว่าเป็นเรื่องปกติของเพศที่สาม (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 35.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 47.0)

ด้านการวางแผนครอบครัว พบว่า นิสิตเห็นด้วย มากที่สุด ในประเด็นวัยรุ่นหญิงที่ตั้งครรภ์ขณะไม่พร้อม ทำให้ต้องทำแท้ง (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 48.0 กลุ่ม ไม่ได้เรียน ร้อยละ 38.0) และเห็นด้วยมาก ที่ว่าวัยรุ่น มักจะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับ คนที่รู้จัก ผิดเพื่อนหรือหญิงขายบริการ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 39.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 36.0) วัยรุ่นหญิงมัก ไม่กล้าที่จะเจรจาให้ฝ่ายชายใช้ถุงยางอนามัย เพราะจะ ถูกมองว่ามีความชั่วชองในเรื่องเพศและสำส่อน (กลุ่ม เคยเรียน ร้อยละ 35.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 21.0)

ด้านการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และ เอดส์ พบว่า นิสิตส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุดในประเด็น การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทำให้ขาดสติอาจลืม หรือไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ทำให้มี โอกาสติดเชื้อเอดส์ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 61.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 51.0) วัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ กับคู่นอนหลายคนมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ ได้ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 74.0 กลุ่มไม่เรียน ร้อยละ 56.0)

การเปรียบเทียบเจตคติต่อการแสดงออก พฤติกรรมทางเพศระหว่างนิสิตที่เคยเรียนวิชา เพศศึกษา กับนิสิตที่ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย เจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศระหว่าง นิสิตที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา กับนิสิตที่ไม่ได้เรียน วิชาเพศศึกษา พบว่าทั้งสองกลุ่มมีค่าคะแนนเฉลี่ย เจตคติด้านเอกลักษณ์และบทบาททางเพศ ด้าน พัฒนาการทางเพศ ด้านความหลากหลายของพฤติกรรม ทางเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.009$, $p=0.043$ และ $p=0.023$ ตามลำดับ) ส่วนในด้านการ วางแผนครอบครัวและด้านการป้องกันโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์และเอดส์ ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเจตคติฯ ไม่แตกต่างกัน ($p=0.283$ และ $p=0.419$ ตามลำดับ)

และเมื่อรวมเจตคติทุกด้าน พบว่า นิสิตที่เคยเรียนวิชา
เพศศึกษา กับนิสิตที่ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา มีค่า
คะแนนเฉลี่ยเจตคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($p=0.035$) โดยกลุ่มที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา
มีเจตคติสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา ($=80.99$
และ $=77.47$ ตามลำดับ) (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศระหว่าง
นิสิตที่เคยเรียนวิชาเพศศึกษา กับนิสิตที่ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา

การแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ	กลุ่ม	\bar{X}	S.D.	t-test	p-value
ด้านเอกลักษณ์และบทบาททางเพศ	เคยเรียนวิชาเพศศึกษา	18.01	1.93	2.63	0.009*
	ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา	17.30	1.87		
ด้านพัฒนาการทางเพศ	เคยเรียนวิชาเพศศึกษา	15.15	2.48	2.17	0.043*
	ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา	13.09	2.35		
ด้านความหลากหลายของ พฤติกรรมทางเพศ	เคยเรียนวิชาเพศศึกษา	16.59	2.07	2.09	0.023*
	ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา	15.01	1.69		
ด้านการวางแผนครอบครัว	เคยเรียนวิชาเพศศึกษา	12.67	2.53	1.08	0.283
	ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา	13.03	2.19		
ด้านการป้องกันโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์และเอดส์	เคยเรียนวิชาเพศศึกษา	18.57	2.31	0.81	0.419
	ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา	18.28	2.74		
รวมทุกด้าน	เคยเรียนวิชาเพศศึกษา	80.99	5.30	2.13	0.035*
	ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา	77.47	4.79		

* มีนัยสำคัญทางสถิติ $p < 0.05$

อภิปรายผล

ด้านเอกลักษณ์และบทบาททางเพศ พบว่านิสิต
เห็นด้วยมากที่สุดในประเด็นที่ว่า พ่อแม่มีบทบาทสำคัญ
ต่อการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่น (กลุ่มเคยเรียน
ร้อยละ 50.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 42.0) และ
เห็นด้วยมากที่สุดที่ปัจจุบันฝ่ายหญิงมักเป็นฝ่ายเริ่มต้น
สร้างสัมพันธ์ทางเพศกับ ฝ่ายชายในเชิงชั่วคราว (กลุ่มเรียน
ร้อยละ 47.0 กลุ่ม ไม่ได้เรียน ร้อยละ 52.0) และการ

แสดงออกทางเพศของวัยรุ่นที่เป็นเพศที่สามเป็นที่
ยอมรับของสังคม (กลุ่มเรียน ร้อยละ 26.0 กลุ่มไม่ได้
เรียน ร้อยละ 49.0) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ
อุดมศักดิ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และคณะ^๘ ได้ศึกษาประสิทธิผล
การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
ในรูปแบบต่างๆ ของนิสิตที่เรียนวิชาเพศศึกษาและ
การเตรียมตัวเข้าสู่ชีวิตครอบครัว พบว่าในส่วนการ

รับรู้ การปฏิบัติทางเพศนั้น นิสิตเห็นด้วยที่ว่าพ่อแม่ เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญต่อการแสดงออกทางเพศ ของวัยรุ่น (กลุ่มทดลอง ร้อยละ 83.8 กลุ่มเปรียบเทียบ ร้อยละ 65.7) โดยถ้าบิดามารดามีความเข้าใจในความ ต้องการของลูกวัยรุ่น มีความห่วงใย คอยช่วยเหลือและ แนะนำอยู่เสมอ ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี ดังนั้นจึง จำเป็นอย่างยิ่งที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองต้องมีการพูดคุย หรือสอนเพศศึกษาให้แก่บุตรหลานตัวเอง ซึ่งเป็นการ หล่อหลอมให้วัยรุ่นเกิดความเข้มแข็งมีทักษะในการ จัดการเกี่ยวกับเรื่องเพศได้ และนิสิตยังมีเจตคติใน ลักษณะเห็นด้วยมากที่ปัจจุบันผู้หญิงมักเป็นฝ่ายเริ่มต้น สัมพันธภาพเชิงชู้สาว (กลุ่มทดลอง ร้อยละ 37.0 กลุ่ม เปรียบเทียบ ร้อยละ 36.0) และเห็นด้วยปานกลาง ที่ว่าการแสดงออกทางเพศของเพศที่สามเป็นที่ยอมรับ ของสังคม ร้อยละ 27.0 แต่ ขัดแย้งกับการศึกษาของ สำนักวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยหาดใหญ่⁹ ได้ศึกษา เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อพฤติกรรมของเพศที่สาม ในสังคมปัจจุบัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ยอมรับกับ พฤติกรรมของเพศที่สาม (ร้อยละ 30.3) โดยให้ เหตุผลว่าเพศที่สามมักจะแสดงออกทางเพศมากเกินไป (ร้อยละ 42.4) และเป็นกลุ่มคนที่เสี่ยงต่อการ แพร่เชื้อโรค (ร้อยละ 26.0) และแย้งกับการศึกษาของ จักรกฤษณ์ พิญาพวงษ์¹⁰ ได้ทำการศึกษาการรับรู้บทบาท หญิงชาย และการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับอนามัยเจริญพันธุ์ ของนักศึกษาชายและหญิงระดับอุดมศึกษาในจังหวัด อุดรดิตถ์ พบว่า นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยที่ ผู้หญิงสามารถจีบผู้ชายก่อนได้ เนื่องจากสังคมส่วนใหญ่ ยังถือว่าผู้หญิงควรรักษานวลสงวนตัวไม่เป็นฝ่ายเสนอให้ ผู้ชายก่อน ถึงแม้ว่าจะรักชอบผู้ชายมากแค่ไหน การ แสดงความรู้สึกชอบพอฝ่ายชายต้องอยู่ในขอบเขตของ กุลสตรี มิฉะนั้นจะถูกรหาดูหมิ่น

ด้านพัฒนาการทางเพศ พบว่านิสิตส่วนใหญ่ เห็นด้วยมากในประเด็นวัยรุ่นหญิงมีการแต่งกายโป้ เปิดเผยรูปร่างเพื่อให้เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม (กลุ่ม เคยเรียน ร้อยละ 52.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 35.0) สอดคล้องกับการศึกษาของ จักรกฤษณ์ พิญาพวงษ์¹⁰

พบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่คิดว่า หญิงชายสามารถเรียนรู้หรือ แสดงออกเรื่องเพศได้เท่าเทียมจึงทำให้วัยรุ่นหญิงรับรู้ ค่านิยมในการแสดงออกทางเพศเปลี่ยนไปโดยมีความ กล้าแสดงออกมากขึ้น ดังนั้นเพื่อให้ได้รับความสนใจ จากเพศตรงข้ามหรือ กลุ่มเพื่อนจึงพยายามทำตัวให้เป็น จุดเด่นด้วยการแสดงออกทางรูปลักษณ์ภายนอก เช่น แต่งกายตามสมัยนิยม เสื้อสายเดี่ยว เสื้อผ้ารัดรูป โชว์ สัตส่วน เป็นต้น และในการศึกษานี้ ยังพบว่านิสิต เห็นด้วย ปานกลางที่ว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็น พัฒนาการตามวัยของวัยรุ่น (กลุ่มเรียนร้อยละ 39.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 39.0) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา ของ นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ¹¹ พบว่าวัยรุ่นเห็นด้วย กับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเป็นเรื่องธรรมดา โดย วัยรุ่นชาย ร้อยละ 60 เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ไม่ใช่เรื่องเสียหาย ในขณะที่ร้อยละ 94 ของนักเรียนหญิง มองว่าเป็นเรื่องน่าอายและวัยรุ่นชาย ร้อยละ 67 ยอมรับ ว่ามีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ในขณะที่วัยรุ่นหญิงไม่ถึง ร้อยละ 10 ยอมรับว่ามีเพศสัมพันธ์

ด้านความหลากหลายของพฤติกรรมทางเพศ พบว่า นิสิตเห็นด้วยมากที่สุดที่ประเด็นบุคคลที่มี พฤติกรรมถ้ามองหรือโชว์อวดอวัยวะเพศ ถือว่ามี ความผิดปกติทางจิตใจ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 66.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 48.0) ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าว เป็นความผิดปกติในคนที่มีความรู้สึทางเพศทัศนคติ ตลอดจนพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกไปอย่างไม่ เหมาะสมแตกต่างจากคนส่วนใหญ่ในสังคม ซึ่งมีสาเหตุ จากสภาพจิตใจที่ผิดปกติทำให้เขาไม่สามารถควบคุม ตัวเองได้ แต่มิได้หมายความว่า "เป็นโรคจิตหรือวิกล จริต" เป็นเพียงความผิดปกติทางจิตเวช หรือพวกมี บุคลิกภาพผิดปกติ (Personality Disorder) เท่านั้น¹² และนิสิตเห็นด้วยมากในประเด็นกลุ่มรักร่วมเพศมักจะ แสดงออกพฤติกรรมทางเพศมากเกินไป (กลุ่มเรียน ร้อยละ 50.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 43.0) ซึ่งสอดคล้อง กับการศึกษาของ สำนักวิจัย และพัฒนามหาวิทยาลัย หาดใหญ่⁹ พบว่า เพศที่สามมักจะแสดงออกทางเพศ มากเกินควร (ร้อยละ 42.4) และในการศึกษานี้นิสิต

ยังเห็นด้วยปานกลางที่ว่า การผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะเพศถือว่าเป็นเรื่องปกติของเพศที่สาม (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 35.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 47.0) ซึ่งจากการศึกษาของสำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยมหาดไทย⁹ พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อการที่เพศที่สามที่อายุไม่ถึง 15 ปี นิยมตัดอวัยวะเพื่อชะลอฮอร์โมนเพศชายว่าเป็นค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง ร้อยละ 24.8 และเป็นอันตรายต่อการดำรงชีวิต ร้อยละ 9.7 แต่ก็มีบางส่วนเห็นว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล ร้อยละ 25.8 ซึ่งการผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะเพศของพวกที่ต้องการใช้ชีวิตแบบเพศตรงข้ามที่ตนเองเป็นอยู่นั้นเป็นความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงร่างกายของตนเองให้เป็นเพศตรงข้าม เนื่องจากเห็นว่าเพศที่ปรากฏทางร่างกายของตนนั้นไม่ถูกต้อง รู้สึกเกลียดอวัยวะเพศเดิมที่ตนเองมีอยู่อยากตัดออกและต้องการมีอวัยวะเพศใหม่เหมือนกับเพศที่ตัวเองอยากเป็น¹³

ด้านการวางแผนครอบครัว พบว่า นิสิตเห็นด้วยมากที่สุดในประเด็นวัยรุ่นหญิงที่ตั้งครรภ์ขณะไม่พร้อมทำให้ต้องทำแท้ง (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 48.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 38.0) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุณิรัตน์ ยั่งยืน และคณะ¹⁴ ได้ ศึกษาความตระหนักในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยต่อสุขภาพอนามัยของวัยรุ่น พบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด ร้อยละ 41.0 ว่าการตั้งครรภ์ขณะไม่พร้อมทำให้ต้องทำแท้งและการศึกษาของ ธนอมรัตน์ ประสิทธิ์เมตต์¹⁵ พบว่าวัยรุ่นหญิง ที่มีประวัติเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วและมีการตั้งครรภ์ ร้อยละ 26.5 และสิ้นสุดด้วยการทำแท้ง ร้อยละ 95.2 ในการศึกษาเรื่องนี้ยังพบว่านิสิตเห็นด้วยมากที่สุดว่าวัยรุ่นมักจะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนที่รู้จักผิวเผินหรือหญิงขายบริการ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 39.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 36.0) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วารุณี ฟองแก้ว และคณะ¹⁶ พบว่าวัยรุ่นเมื่อมีเพศสัมพันธ์ กับคนรักมัก ไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย สาเหตุเพราะไม่ได้เตรียมไว้ ส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่รู้จักผิวเผินนั้นจะใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในสัดส่วนที่สูงกว่าและในการศึกษาคั้งนี้ยัง

พบว่าวัยรุ่นหญิงมักไม่กล้าที่จะเจรจาให้ฝ่ายชายใช้ถุงยางอนามัยเพราะจะถูกมองว่ามีความซ้ำของในเรื่องเพศและสำส่อน (กลุ่มเรียน ร้อยละ 35.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 21.0) สอดคล้องกับการศึกษาของ จิตรา ไชยชนะ และคณะ¹⁷ พบว่าถ้าฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายเสนอหรือเตรียมหาถุงยางอนามัยจะถูกมองว่ามีความซ้ำของทางเพศ ซึ่งทำให้ฝ่ายหญิงมีโอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยได้และสอดคล้องกับการศึกษาของ จีรพรรณ อินทา¹⁸ พบว่าวัยรุ่นใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ เพียงร้อยละ 25 เนื่องจากมีความคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีกหรือเพื่อนมีความปลอดภัยและการใช้ถุงยางอนามัยไม่เหมาะสมในความสัมพันธ์ที่อยู่บนพื้นฐานของความรัก เพราะทำให้เกิดความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน และขาดความใกล้ชิดไม่เป็นธรรมชาติ ประกอบกับสังคมในปัจจุบันเปิดโอกาสให้วัยรุ่นชายหญิงมีโอกาสพบกันได้ง่าย วัยรุ่นหญิง ถูกคาดหวังว่าต้องไม่รู้จักเรื่องเพศ จึงทำให้อำนาจการต่อรองเพื่อหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์หรือเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยมีน้อยและสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับความไม่เสมอภาคทางเพศของ ภัสสร ลิมานนท์¹⁹ ที่ว่าวัยรุ่นหญิงขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยโดยปล่อยให้ การตัดสินใจในการเลือกใช้วิธีการป้องกันที่ปลอดภัยขึ้นอยู่กับฝ่ายชาย เนื่องจากสังคมไม่เปิดโอกาสให้วัยรุ่นหญิงเรียนรู้หรือพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศได้เท่าชาย

ด้านการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ พบว่า นิสิตส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุดในการตีพิมพ์เครื่องมือที่มีแอลกอฮอล์ทำให้ขาดสติ อาจลืมหรือไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ทำให้มีโอกาสติดเชื้อเอดส์ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 61.0 กลุ่มไม่ได้เรียน ร้อยละ 51.0) วัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนหลายๆ คน มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ได้ (กลุ่มเคยเรียน ร้อยละ 74.0 กลุ่มไม่เรียน ร้อยละ 56.0) สอดคล้องกับการศึกษาของ อุดมศักดิ์ มหาวิวัฒน์ และคณะ⁸ พบว่า นิสิตเห็นด้วยมากที่สุดที่การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์หรือโรค

ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 51.0 และการศึกษาของ สุนิรัตน์ ยั่งยืน และคณะ¹⁴ พบว่า นิสิตเห็นด้วย มากที่สุด คือการตีมเครื่องตีมที่มีแอลกอฮอล์ทำให้ ขาดสติไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ทำให้ มีโอกาสติดเชื้อเอดส์ ร้อยละ 57.0 ซึ่งจะเห็นได้ว่า หลังจากทวยรุ่งนได้ตีมเครื่องตีมที่ผสมแอลกอฮอล์ เหล่านั้นแล้ว ส่วนใหญ่จบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์²⁰ และเมื่อตีมเครื่องตีมเหล่านี้เข้าไปทำให้ปริมาณ แอลกอฮอล์ในร่างกายมากขึ้น ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ทำให้ความจำ ความสามารถในการเรียนรู้ สมาธิ และ การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ลดลงขาดการยับยั้งซึ่งใจความ รู้สึก กลัวสิ่งต่าง ๆ ลดลง สติสัมปชัญญะเสียไป กล้าแสดง พฤติกรรมในลักษณะต่าง ๆ มากขึ้นจนบางครั้ง แสดง พฤติกรรมก้าวร้าว กล้าพูดหยาบ กล้าแสดงความรู้สึก ทางเพศ ดังนั้นการตีมเครื่องตีมที่ผสมแอลกอฮอล์เข้าไป จึงทำให้มีโอกาสมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ปลอดภัยขึ้นได้ ดังการศึกษาของ สร้อยวลัย สุขดา²¹ ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐพบว่านักศึกษามี การตีมสุราหรือเครื่องตีมที่ผสมแอลกอฮอล์ก่อนมี เพศสัมพันธ์ ร้อยละ 19.2 โดยพบว่าเพศชายเคยตีม ร้อยละ 34.1 เพศหญิงเคยตีม ร้อยละ 11.5 และการศึกษาของ วิจิตพร อิงคถาวรวงศ์ และคณะ²² ได้ศึกษา พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียน อาชีวศึกษา พบว่า นักเรียนไปเที่ยวสถานเริงรมย์โดย มักไปกับเพื่อนชายและมีการตีมแอลกอฮอล์ร่วมด้วย ทุกครั้ง ร้อยละ 55.1 และบ่อยครั้งหลังการตีมแอลกอฮอล์ มักจะมีเพศสัมพันธ์ร่วมด้วย ร้อยละ 59.6

การเปรียบเทียบเจตคติต่อการแสดงออก พฤติกรรมทางเพศระหว่างนิสิตที่เคยเรียนวิชาเพศ ศึกษา กับนิสิตที่ไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีค่าคะแนนเฉลี่ยเจตคติด้านเอกลักษณ์ และบทบาททางเพศ ด้านพัฒนาการทางเพศด้าน ความหลากหลายของพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.009$, $p=0.043$ และ $p=0.023$ ตามลำดับ) โดยกลุ่มที่เรียนวิชาเพศศึกษา

มีค่าคะแนนเฉลี่ยเจตคติสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เรียน ซึ่ง สอดคล้องกับการศึกษาของอุดมศักดิ์ มหาวีรวัฒน์ และ คณะ⁸ พบว่านิสิตซึ่งได้รับการสอนวิชาเพศศึกษา ด้วย วิธีการเรียนการสอนแบบผสมผสาน โดยเน้นผู้เรียน เป็นศูนย์กลางมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรม ทางเพศสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ ทั้งนี้เพราะการจัดการ เรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางทำให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น และ นิสิตได้รับความรู้และมีเจตคติตลอดจนทักษะการ ปฏิบัติตนในเรื่องเพศมากขึ้น ส่วนในด้านกรวางแผน ครอบครัวยุคใหม่และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเอดส์ นิสิตทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเจตคติ ไม่แตกต่างกัน ($p=0.283$ และ $p=0.419$ ตามลำดับ) สอดคล้อง กับการศึกษาของอุดมศักดิ์ มหาวีรวัฒน์ และคณะ²³ ได้ทำการศึกษาความคาดหวัง ในการใช้ทักษะชีวิตต่อ การเรียนวิชาเพศศึกษา และการเตรียมตัวเข้าสู่ชีวิต ครอบครัวยุคใหม่ นิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า ด้านการป้องกันโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์และเอดส์ นิสิตกลุ่มที่เคยเรียนและไม่ได้เรียนวิชาเพศศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยความคาดหวังไม่แตกต่างกัน ($p=0.226$) เนื่องจากมีการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ของหน่วยงานต่าง ๆ ผ่านสื่อ ต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง เช่น เอกสารสิ่งพิมพ์โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น จึงทำให้นิสิตที่ไม่ได้เรียนวิชา เพศศึกษาสามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้เช่นกัน

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการจัด การเรียนการสอนวิชาเพศศึกษา ในระดับอุดมศึกษา เพื่อ ให้นิสิตเกิดความเข้าใจในการแสดงออกทางเพศของ ตนเองและผู้อื่นมากขึ้นและผู้จัดการเรียนการสอนจำเป็น ที่จะต้องปรับเจตคติเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้จากผลการศึกษาพบว่ามีวัยรุ่น หญิงไม่กล้าที่จะเจรจาให้ฝ่ายชายใช้ถุงยางอนามัยเพราะ จะถูกมองว่ามีความช้าของในเรื่องเพศ และสำล่อนซึ่ง ทำให้ผู้หญิงไม่มีอำนาจในการต่อรองที่จะมีเพศสัมพันธ์

ที่ปลอดภัย จึงทำให้ผู้หญิงมีความเสี่ยงต่อสุขภาพทางเพศมากยิ่งขึ้น โดยอาจทำให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หรือติดเชื้อติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ได้ ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งต้องมีการฝึกทักษะการปฏิเสธต่อ rongการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยให้แก่วัยรุ่น และผลการศึกษายังชี้ให้เห็นว่าพ่อแม่เป็นบุคคลที่มีบทบาทที่สำคัญต่อการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่น ดังนั้น ควรส่งเสริมให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีการพูดคุยหรือสอนเพศศึกษารวมทั้งชี้แนะการปฏิบัติทางเพศ ที่ถูกต้องให้แก่บุตรหลาน และสถาบันอุดมศึกษา ควรจัดให้มีกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตทางเพศ เพื่อให้ นิสิตสามารถแสดงออกทางเพศได้อย่างเหมาะสมต่อไป สำหรับการศึกาในครั้งต่อไปควร มีการศึกษาถึงมิติ การดำเนินชีวิตต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ ของวัยรุ่นตามบริบทของสังคมที่ดำรงอยู่ ทั้งนี้เพื่อ ศึกษาปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางสังคม และวิธีการ ดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละสังคมว่าจะส่งผลให้ บุคคลมีลักษณะการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศที่ แตกต่างกันหรือไม่

กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณ สำนักศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่สนับสนุนทุนการวิจัยครั้งนี้ จากงบประมาณเงินรายได้ ประจำปี พ.ศ.2553 และขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

1. ครอบครัวเข้มแข็ง เวทีแห่งการเรียนรู้ของครอบครัวไทย.พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น : พัฒนาการหรือความเป็ยเบน. [ออนไลน์]. [วันที่ค้นข้อมูล 25 ตุลาคม 2553.] เข้าถึงได้จาก <http://www.thaifamilylearning.com>
2. วนิตา ชนินทยุทธวงศ์ และคณะ. รายงานวิจัย : รายงานการทบทวนสถานการณ์เรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น การเสริมสร้าง ทักษะชีวิตและการให้การปรึกษา.[ออนไลน์]. [วันที่ค้นข้อมูล 22 ธันวาคม 2553.] เข้าถึงได้จาก [http:// www.dmh.go.th/abstract](http://www.dmh.go.th/abstract)

3. สื่อองค์กรหนึ่งเอกชนจัด "รักนี้คุ้มได้" เพื่อป้องกันท้องก่อนพร้อม. ผู้จัดการออนไลน์. [ออนไลน์] 23 กรกฎาคม 2551 [วันที่ค้นข้อมูล 25 พฤศจิกายน 2553]. เข้าถึงได้จาก <http://www.manager.co.th/Campus/ViewNews.aspx?NewsID=9510000086466>
4. ยงยุทธ เมธาวิวินิจฉัย. การดำเนินการเฝ้าระวังพฤติกรรมเบี่ยงเบนกลุ่มนักเรียนชายมีพฤติกรรมเป็นหญิง: กรณีศึกษาโรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย และ โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีปทุม 6 สิงหาคม 2550; กรุงเทพมหานคร.
5. โรงเรียนดรณานุกูลหัวถนน.บทเรียนออนไลน์ เรื่องสุขภาพทางเพศในวัยรุ่น : พฤติกรรมทางเพศ. [ออนไลน์]. [วันที่ค้นข้อมูล 21 กรกฎาคม 2553]. เข้าถึงได้จาก <http://www.thaigoodview.com/library/contest2552/type1/health03/04/ contents/hs26.html>
6. พนม เกตุมาน. พัฒนาการของวัยรุ่น.[ออนไลน์]. [วันที่ค้นข้อมูล10 สิงหาคม 2553]. เข้าถึงได้จาก http://www.psychlin.co.th/new_page_56.htm
7. อมรรัตน์ โพธิพรรคและคณะ. เอกสารประกอบการสอนวิชา statistical method inepidemiology, คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2545.
8. อุดมศักดิ์ มหาวิทยาลัยพัฒน, สุณิรัตน์ ยั่งยืน อิศารัตน์ สมดี, สุวิมล สังฆะมณี, ชวิญใจ ศุภรณันท์, จินดาวัลย์ วิบูลย์อุทัย และคณะ. ประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในรูปแบบต่างๆ ของ นิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม. วารสาร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาสารคาม 2552; 28(3): 337-45.
9. สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยหาดใหญ่. ความคิดเห็นที่มีต่อพฤติกรรมของเพศที่สามในสังคมปัจจุบัน. [ออนไลน์]. [วันที่ค้นข้อมูล 29 ตุลาคม 2553]. เข้าถึงได้จาก http://eportfolio.hu.ac.th/research/images/stories/poll/year_2550 /hatyaipoll18.pdf

10. จักรกฤษณ์ พิญญาพงษ์. การรับรู้บทบาทหญิงชาย และการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับอนามัยเจริญพันธุ์ของ นักศึกษาชายและหญิง ระดับอุดมศึกษา จังหวัดอุตรดิตถ์. ใน บุปผา ศิริริศมี และ จรรยา เศรษฐบุตร (บรรณาธิการ), รายงานการวิจัยโครงการพัฒนางานวิจัยด้านเพศภาวะ มิติทางเพศ และอนามัยการ เจริญพันธุ์ (หน้า 101-145). นครปฐม:สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล; 2544.
11. นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ. พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น : พัฒนาการหรือความเปี่ยงเบน. [ออนไลน์]. [วันที่ค้นข้อมูล 2 พฤศจิกายน 2553.] เข้าถึงได้จาก <http://www.thaifamilylearning.com>
12. อุษา ฮกยินดี. การล่วงละเมิดและการล่วงลามทางเพศ. ในเอกสารประกอบการบรรยายวิชา พฤติกรรมทางเพศและความปลอดภัย. มหาวิทยาลัยบูรพา; 2549.
13. จิตระพี บัวผัน. แปลงเพศ เมื่อกายกับใจไม่ตรงกัน. [ออนไลน์]. [วันที่ค้นข้อมูล 2 พฤศจิกายน 2553]. เข้าถึงได้จาก http://www.elibonline.com/doctors46/gay_modify001.html.
14. สุณีรัตน์ ยิ่งยง, อุดมศักดิ์ มหาวีรวัฒน์, อิตารัตน์ สมดี และสุวิมล สังฆะมณี. ความตระหนักในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยต่อสุขภาพอนามัยของ วัยรุ่น.วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาสารคาม 2553; 29 (4):420-7.
15. ถนอมรัตน์ ประสิทธิ์เมตต์. พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัด นครสวรรค์. วารสารวิชาการสาธารณสุข 2545; 11(5) : 720-2.
16. วารุณี ฟองแก้ว และคณะ. การป้องกันและลดการติดเชื้อเอชไอวีในวัยรุ่นและเยาวชนในสถานศึกษา: สถานการณ์ปัจจุบัน.เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2549.
17. จิตรา ไชยชนะ, วีรพัฒน์ เงาธรรมทรศน์, สว่าง ประทีปเกาะ, และ นิรชร ชูดีพัฒนา. บทบาทหญิงชาย เกี่ยวกับอนามัยการเจริญพันธุ์ของแรงงานย้ายถิ่นอีสานในโรงงานอุตสาหกรรม อุดมอย่างจังหวัดสงขลา. ใน บุปผา ศิริริศมี และ จรรยา เศรษฐบุตร (บรรณาธิการ), รายงานการวิจัยโครงการพัฒนางานวิจัยด้านเพศภาวะ มิติทางเพศ และอนามัยการเจริญพันธุ์ (หน้า 1 - 64). นครปฐม : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2544.
18. จีรพรรณ อินทา. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 จังหวัดเชียงใหม่. [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ]. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2542.
19. ภััสสร ลิมานนท์. บทบาทเพศสถานภาพสตรีกับการพัฒนา.กรุงเทพฯ: วิทยาลัยประชากรศาสตร์; 2544.
20. สมประสงค์ พระสุจันท์ทิพย์. นักเรียนเรทอาร์ นักศึกษาเรทเอ็กซ์: Sex in school. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เอ็มไทยอินเตอร์; 2544.
21. สร้อยวัลย์ สุขดา. การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2543.
22. จูดีพร อิงคถาวรวงศ์และคณะ. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา. สงขลา นครินทร์เวชสาร 2550; 25(6): 511-20.
23. อุดมศักดิ์ มหาวีรวัฒน์, สุณีรัตน์ ยิ่งยง, สุวิมล สงกลาง, ญัฐจาพร พิชัยณรงค์, อิตารัตน์ สมดี และ พิศมัย หอมจำปา. ความคาดหวังในการใช้ทักษะชีวิตต่อการเรียนวิชาเพศศึกษาและการเตรียมตัวเข้าสู่ชีวิตครอบครัวของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม; 2553.